

kunde man sige, at det var bedst at tage den tilbage. Det synes Forslagsstillerne imidlertid ikke, at de kunne. Det er saa, at vi havde slet ikke nogen særlig Lyst til paany at komme ind paa denne Sag efter de Erfaringer, vi høste de ifjor, men vi ere virkelig blevne drevne ind derpaa; vi have faaet saa mange Opfordringer trindt omkring fra, fra de forskjellige Folk, til paany at reise denne Sag, og det er min Overbevisning, at man trindt omkring i Landet vogter paa, hvorledes de forskjellige Afdelinger af Lovgivningsmagten stille sig dertil. Derfor tror jeg, at det er bedst, at vi lade denne Sag, hvis Thinget vil velvillig yde den Fremme, gaa saa skyndsomt som muligt gennem dette Thing, for at den ogsaa kan foreligge i det andet Thing, og man kan faae at se, hvorledes dette lærede andet Thing vil stille sig til Forslaget og til Sagen i det Hele.

Rasmussen: Den ærede Justitsminister udtalte igaar i Begyndelsen af sit Foredrag, at han i denne Sag stillede sig paa samme Standpunkt som hans Forgænger, og denne, den nuværende høitærede Finansminister, udtalte ved denne Sags Behandling forrige Aar, at man ikke maatte vente af ham, at han skulde være den Mand, der skulde føre denne Lov igennem; Følgen heraf maa altfaa være, at man ikke kan vente af den nuværende Justitsminister, at han skal være den, der skal føre denne Lov igennem. Dette er jo et Svar, som vi desværre saa tidt og ofte høre af de forskjellige Ministre, naar en Sag kommer frem her i Salen, som gaar ud paa at gjøre et lille Skridt fremad i Frihedsretning; man hører da jævnlig udtale af vedkommende Minister, at han ikke kan gaa ind paa Sagen, men at han paa det Bestemteste maa modsætte sig den. Jeg beklager meget, at dette er Tilfældet, og jeg kan ikke vide, hvor længe en saadan Tilstand kan vedblive. Vor politiske Udvikling staar saa at sige ganske stille; men jeg tror ikke, at det kan vedblive at gaa saaledes, der maa gaas til en af Siderne. Jeg tror, at de sidste Folkethingsvalg tilfulde have viist, at Befolkningen støtter det Parti her i Salen, som vil Frihedens Udvikling, ligesom jeg fremdeles har den Tro, at det, dersom Folket atter skal spørges, vil vise sig, at dette Parti yderligere vil blive forstærket. — Forskjellige Medlemmer fremdroge ved denne Sags Behandling ifjor forskjellige Exempler, der viste, hvorledes Personer, som ikke vare Læger, havde hjulpet Syge. Jeg var et af disse Medlemmer, idet jeg dengang tillob mig at fremdrage et Exempel paa, at en Mand var bleven kureret af en Person, som ikke var Lægekyndig, vel at mærke, efter at han først havde søgt mange Læger og ligeledes havde været herinde i Kjøbenhavn paa Kommunehospitalet uden at kunne faae Hjælp. Jeg skal nu ikke gjentage, hvad jeg forrige Aar udtalte, men jeg vil kun be-

kræfte, at det ligger for som en Kjendsgjerning, og jeg skal paany gjøre gjældende, at det efter min Mening maa være rigtigt, at Folk, som ere i Stand til at hjælpe deres lidende Medlemmer, ogsaa maa kunne faae Lov dertil uden at blive straffede. Det er ikke saa meget i deres Interesse, som skulle udøve Lægevirkomhed, at jeg mener dette, men det er i de Folks Interesse, som lide af Sygdom, og som i længere Tid og paa forskjellige Steder have søgt Lægehjælp uden at kunne blive hjulpe; det er i deres Interesse, jeg tror, det maa tillades dem, der kunne hjælpe, at gjøre det uden at blive straffede derfor. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Skindenburg) udtalte sig igaar meget vidtløftig om denne Sag. Han blev saa tilbørlig indbegaaet af den ærede sidste Taler (Termanfen), at jeg ikke skal gaa ind paa hans Foredrag, men kun bemærke, at det ærede Medlem gjorde meget større Opmærksomhed af denne Sag, end den i Virkeligheden er værd; naar man vil tage den med mere Stolighed og Besindighed, tror jeg, det vil gaa meget bedre. Jeg tror ikke, at de Fæder, som det ærede Medlem omtalte, ville opstaa selv om det foreliggende Lovforslag bliver til Lov, og jeg tror heller ikke, at de Fæder for Samfundet, som den ærede Minister faae i denne Lov, ville indtræde; det bliver dog en frivillig Sag, om Nogen vil søge Hjælp hos disse Folk, og Enhver vil vistnok erkjendige sig om, hvorvidt han virkelig med Tillid kan søge hen til en saadan Mand. Jeg tror fremdeles, at de fleste Folk eller saa godt som Alle først ville prøve at søge Hjælp hos de virkelige Læger, og at det kun er, naar de i længere Tid forgesøves have søgt Hjælp hos dem, at de ville søge andet Sted hen, hvor de tro at kunne blive hjulpe, men i saa Fald tror jeg, det er Synd at forne dem at prøve paa at faae deres Helbred tilbage ved et eller andet Raad, selv om det skulde være et Hjemmeraad. Jeg kan derfor ikke Andet end i Aar ligesom ifjor anbefale denne Sag paa det Bedste, og jeg kan i Dvrigt henholde mig til, hvad der staar anført i den Betænkning, der ifjor blev afgiven af Udvalgets Flertal. Jeg hørte den Gang til dette Flertal, skjøndt mit Navn rigtignok ikke findes under Betænkningen; det er blevet udeladt, jeg antager ved en Uagtsomhed fra Bureauets Side, men det er i Grunden en væsentlig Feil, da en Nigsdagsmands Stilling ved en saadan Feiltagelse kan komme til at staa i et skævt Lys ude i Landet. — Jeg skal ikke udtale mig videre om Sagen; men henholdende mig til, hvad der er udtalt af den forrige ærede Taler, skal jeg anbefale den paa det Bedste.

Formanden: Naar en eller anden Unpøagtighed skulde indløbe ved Redaktionen, vil det jo være det ærede Medlem bekendt, at den med stor Lethed kan faas rettet.